

Constelații diamentine

Anul II, Nr. 2 (6)
Februarie 2011

Revistă de cultură universală,
editată sub egida Ligii Scriitorilor Români

Doina DRĂGUȚ

75 de ani de la nașterea lui Marin Sorescu

Marin Sorescu, marele poet, prozator, dramaturg, eseist și traducător, ar fi împlinit, anul acesta, 75 de ani dacă, după propria-i expresie, nu s-ar fi „*dus să moară puțin*”.

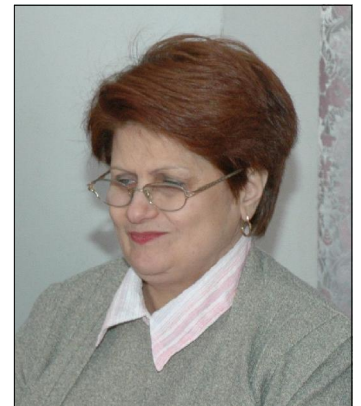
Contrar regulii nescrise, conform căreia, în posteritatea imediată, opera unei glorii trece printre furcile caudine ale supraviețuitorilor și intră într-un con de umbră, opera lui Marin Sorescu n-a devenit piesă de muzeu, bună de contemplat, iar nu și de aprofundat.

Autorul de „cronici fante-

ziste” din deceniul al VI-lea al secolului trecut devine un moralist, un spirit grav, dar care nu-și reprimă plăcerea luării în răspăr a unor fapte de viață. Marin Sorescu este, în egală măsură, și un stoic, și un ludic. A fost tradus în multe limbi, a călătorit mult, a conferențiat în multe universități din lume, a fost conducător de reviste literare, academician, ministru al Culturii, a obținut numeroase premii și titluri științifice, opera sa fiind poate cea mai cunoscută în străinătate, dintre creațiile scriitorilor români.

Genial, ca scriitor, și abil cum era, ca om, Marin Sorescu a fost, în perspectiva specialiștilor de la Stockholm (propus de românii din diaspora, iar nu de cei din România), potențial laureat al premiului Nobel pentru anul de sfârșit al mileniului al doilea.

Îl regăsim plener în poema *Vulturul moare ca un vultur*: „după o sută de ani”, când încă „mai poate sfâșia”, marea răpitoare constată că nu mai are plisc; în consecință, se înalță „pe cele mai înalte piscuri”, își strânge aripile și „se lasă apoi/ să pice ca

un meteorit în adânc”, așa cum făcea când își localiza prada; numai că, de data aceasta, „prada e chiar el” - pentru sine și pentru „alt vultur tânăr”. Poezia e un fel de pradă pentru autor: proiecția umbrei lui.

Trecând Styxul, Scriitorul nu-și mai poate devora Opera, așa cum făcea Cronos cu fiii lui. În cazul lui Marin Sorescu, nu Autorul și-a devorat Opera, ci Opera-l-a devorat cu voluptate pe El.

Vulturul moare ca un vultur

Îmbătrânind, pliscul se încovoiaie
Tot mai mult,
Ca un arc încordat
Care nu mai poate să mai tragă
Decât în sine
Pe o linie imaginară
Care arată inima.

După o sută de ani,
Vulturul mai poate sfâșia.
„Am îmbătrânit”, își zice -
Și, după vreo săptămână, ecoul
Îi confirmă din văi adânci:
„Am îmbătrânit”.
„Nu mai avem plisc”, zice,
Și ecoul: „Nu mai avem plisc”

Atunci zboară pe cele mai înalte piscuri
Dă roată peste falnicile stânci
De unde a vegheat fără teamă,
Strângându-și aripile, se lasă apoi
Să pice ca un meteorit în adânc,
Cu ochii treji, cu capul sus
Simte voluptatea căderii
Care nu seamănă cu nici una din
Fulgerătoarele lui aterizări pe zăpadă.
Prada e chiar el.

Cade năpraznic
Pe umbra sa din adânc,
Zdrobindu-și oasele și ochiul deschis
Alt vultur tânăr, de sus,
Urmărește prada.

Marin Sorescu

acest moment istoric, oamenii scapă de sub autoritatea mihaelică și cad în ceea ce numim sufletul individual. Realismul tomist vedea în gânduri ceva obiectiv, existentul din lucruri, în timp ce nominaliștii susțineau că gândurile sunt creație exclusivă a sufletului. Într-un rezumat formulat de Steiner în „Alte teze din partea Goetheanumului pentru Societatea antroposofică” (19), pentru o primă etapă a conștienței, omul își formulează gândurile în Eu aproape în chip animist, antrenate și încărcate de viață, de spirit. Într-o treaptă mai evoluată, cea de a doua, omul trăiește gândurile ca pe imagini insuflătoare. În cea de a treia etapă, gândurile se situează în corpul eteric ca mobilități, ca ecouri ale sufletului. În etapa actuală, cea de a patra, omul își formulează gândurile în corpul fizic doar ca pe umbre ale spiritului, iar misiunea lui Mihael ar fi aceea de a constata căderea din suprasenzorial la viețuirea senzorială și de a-l întoarce pe om acolo de unde a plecat. Din această cauză, apreciază autorul, în măsura în care gândurile au devenit dependente de corpul fizic și-au pierdut vitalitatea și nu mai voiesc exclusiv în om, transferând totul în lumea fizică, controlată în bună parte de ceea ce concepția persană a identificat în *Ahriman*. Astfel, „Mihael urcă din nou drumul pe care omenirea a coborât” (20) și va conduce ascendent voința, reversibil, de la inteligență la înțelepciune. Decizia, ar spune sociologii, nu poate fi decât catastrofală pentru societate, în timp ce teologii ar găsi-o, firește, salvatoare pentru umanitate.

Note:

1. Heidegger, M.; *Problemele fundamentale ale fenomenologiei*, Ed. Humanitas, Buc., 2006, p. 501
2. Chatterji, C. J.; *Filosofia ezoterică a Indiei*, Ed. Princeps, Buc., 1991
3. Steiner, R.; *Teze antroposofice*, Ed. Univers Enciclopedic, Buc., 2006
4. Eliade, M.; *Cartea tibetană a morților*, Ed. Oltenia&Dyonisos, Craiova, 1992
5. idem, p.70
6. Ramacharaka, Yog; *Viața dincolo de moarte*, Ed. Lotus, Buc., 1991, p. 35
7. Steiner, R.; *op. cit.*, p. 24
8. Ramacharaka, Yog; *op. cit.*, p. 67
9. *op. cit.*, p.10
10. În filosofia hindusă Tatăl este *Brahma*, Fiul este *Mahat*, iar Sfântului Duh îi corespunde *Avidia* (principiul feminin)
11. Steiner, R.; *op. cit.*, p. 17
12. idem, p. 18
13. idem, p. 78
14. idem, p. 24
15. idem, p. 33
16. idem, p. 40
17. ibidem
18. Chatterji, C. J.; *op. cit.*, p. 83
19. Steiner, R.; *op. cit.*, p. 73
20. idem, p. 77

Ionuț CARAGEA (Canada)

Mâncătorii de visuri

Trăim într-o lume de minuni banale
în care răul devine credință
cea mai de preț
și te întrebi de ce strig?

Trezește-te copile de nisip,
îți dăruiesc suflet de cuarț
făurit de inima mea, încă nestinsă
de vânturile dorului!

Te-aștept la statuia ce-și plânge speranța
în fântâna dorințelor,
numai acolo
oamenii sunt fără măști,
o mie de ochi nemișcați
în o mie și una de nopți.

Mă rog pentru picăturile de ploaie
rătăcite pe dunele albastre,
rămășițe uscate de mirodenie pământie
ascund semințe însetate de iubire.

În depărtare aud cântecul fantomatic
al nibelungilor,
Odin încă-și mai cheamă bravii luptători.
Bătrâne, viermii ne surpă viețile,
suntem marionetele războiului *in vitro*,
sclavii propriului nostru coșmar.

Azi curcubeul este ucis de zeul smog,
Valhalla a fost înghițită
de mâncătorii de visuri
ce-și slăvesc prezentul putred
pe aleea celebrităților,
alte stele răsar,
cerul îl ating cu mâna
zeii de râncedă carne.

Trăim într-o lume de minuni banale
în care binele este privit cu răutate și
dispreț
și te întrebi de ce n-adorm?
Măine o să-l clonăm pe Iisus,
îl vom ucide a doua oară,
cu nepăsare, cu ignoranță,

Îngeri mincinoși

au murit cuvintele
hoituri stau întinse la marginea drumului
plouă sufletul resemnat așteaptă finalul
viața își leapădă karma
ca o piele de șarpe
să crezi în metamorfoze să crezi adevăruri
spuse de dragul minciunii

să fii cu totul alt om pe jumătate străin
pe jumătate de pe altă planetă

Vanzătorii de iluzii

trăim într-o lume plină de adevăruri
chinuitoare
în care singura-alinare este o fiolă
de morfină
iubita mea seringă înțepă înc-o dată-n venă
mi-au ajuns bătăile inimii
un stereotip de pickhammere

lacrimile sufletului învelite într-un ambalaj
de cuvinte
îți sărută tălpile poate vei prinde aripi
trezește-te copile vin mamele călătoare
purtând în ciocul lor un nou născut
micul Mesia adus de Sfânta Barză

plouă cu soare toate speranțele
vor înmuguri
îmi plac culorile curcubeului și ochii tăi verzi
până când vine toamna și cade prima brumă
pe straturi de-amintiri privirile mă-ngheață

să nu crezi niciodată în Moș Crăciun
un tip lunatic ca și îndrăgostitul ce-a visat
în nopți cu lună plină la lunile de miere
stau și mă întreb
de ce mi-au dat din biberon lapte praf
vacile astea ce și-au dorit să fie libere
de turmă
oare câți oameni sunt sufocați zilnic
de un prezervativ?

îmi plac filmele
sunt atât de reale
iar au scris în ziar o minciună
tirajele cresc
îmi plac povestirile de dragoste
și totul despre sex
personajele nu se plictisesc niciodată
te țin cu sufletul la gură
ca-ntâiul deget din care ne-am hrănit
singura realitate din universul acesta
circumscriș

să huruire ceva în tine ca o moară stricată
inima să-și achite nota de plată
și cine semnează
umbra ți-e martor și cine semnează
să vină îngerii de vată de zahăr
să vină îngerii de zăpadă
să vină îngerii pur sânge diluat
în agheasmă